

ΕΤΟΣ 56ον

11 Μαΐου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (2867)

ΜΕ ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Ὁ Γολγοθᾶς καί «τό καινόν μνημεῖον» στό ὁποῖο ὁ Ἰωσήφ ἐναπέθεσε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι σίγουρα «ὁ τόπος» τῆς τέλει ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Μιά ἀγάπη πού φανερώνεται στήν ἀποφασιστική δοκιμασία, τόν Σταυρό, τήν ὥρα πού οἱ Μαθητές τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου «ὄλοι ἔφυγαν καί τόν ἐγκατέλειψαν» (Μάρκ. 14,50) ἢ «στέκονταν μακριά» (Λουκ. 23,49) καί παρατηροῦσαν τά δρώμενα! Κι ὁμως ὑπῆρξαν κάποιοι πού στάθηκαν κοντά στίς δύσκολες ὥρες τοῦ Χριστοῦ, στό πάθος του καί κάτω ἀπό τόν Σταυρό, δίπλα στό μνήμα. Καί αὐτοί τελικά τί ἦταν;

ἸΑγγελοὶ ἢ ἄνθρωποι;

Σίγουρα στό μυστήριο τῆς θείας οικονομίας, στό ἔργο δηλαδή τοῦ Θεανθρώπου γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, ὑπηρέτησαν ἄγγελοι καί ἄνθρωποι καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ ὑλική δημιουργία. Στήν ταφή τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου ὑπηρέτησαν δύο ἄνθρωποι: Ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀξιοσέβαστο μέλος τοῦ Συνεδρίου (σῶμα ἀπό 70 μέλη, ἡ ὕψιστη ἀρχή σέ διοικητικά, νομικά καί θρησκευτικά θέματα μέ πρόεδρο τόν ἐκάστοτε ἀρχιερέα), καταγόταν ἀπό τήν Ἀριμαθαία, ἦταν κρυφός μαθητής τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί μειοψήφησε στό Συνέδριο στήν ὑπόθεση τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου του. Ἦταν ἀγαθός καί δίκαιος (Λουκ. 23,50). Ὁ Νικόδημος ἦταν κι ἐκεῖνος κρυφός μαθητής τοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. 3,1-15). Ὁ Ἰωσήφ κατέβασε ἀπ' τόν Σταυρό τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· μαζί μέ τόν Νικόδημο τό τύλιξαν μέ πάνινες λουρίδες. Ἔβαλαν καί τά ἀρώματα πού ἔφερε ὁ Νικόδημος καί στό «καινόν μνημεῖον» τοῦ Ἰωσήφ τό ἐνταφίασαν (Ἰωάν. 19,38-42).

ἸΑγγελοὶ ἢ ἄνθρωποι, τήν ὥρα αὐτή τοῦ μεγάλου πόνου καί τοῦ φόβου ἀπό τοὺς Ἰουδαίους, ἦταν ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος; Ἦταν ἄνθρωποι σάν καί μᾶς. Καί ἡ πράξη τους ἦταν πράξη θείας λατρείας. Ἦνθρωπος μέ μία σεμνότητα καί ἀνδρεία, μέ εὐψυχία καί ἀντοχή, μέ ἀγάπη καί φιλοστοργία. Naί ἄνθρω-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε' 43-ις' 8)

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν προῖ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γὰρ.

ποι, ἐπίγειοι ἄγγελοι δηλαδή, πού διακόνησαν σὴν ἱερότερη ὥρα τῆς ζωῆς Του τὸν Διδάσκαλό τους.

Ὅταν κανεῖς χρησιμοποιεῖ τό κύρος του γιά μιὰ ἠθική πράξη, αὐτὴ ἡ πράξη εἶναι πράξη ἀνδρείας. Κι ὅταν ὡς ἄνθρωπος ἀπλὸς ἀπὸ ἀφοσίωση καὶ ἀγάπη κινούμενος ἐνταφιάζει καὶ ἀρωματίζει, αὐτὸ εἶναι πράξη φιλοσοργίας! Ἡ ἀγάπη τελικὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο γενναῖο, νὰ δείξει τὴν τόλμη καὶ ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ «γλῶσσα» τῶν ἀγγέλων (Α΄ Κορ. 13,1). Αὐτὴ τὴ «γλῶσσα» χρησιμοποίησαν καὶ οἱ Μυροφόρες, ἔγιναν δηλαδή

Ἄγγελοι μετὰ τοὺς ἀγγέλους

στό μήνυμα τῆς χαρᾶς πού συγκλόνισε τὰ σύμπαντα! Καὶ οἱ Μυροφόρες ἦταν ἀνδρεῖες καὶ φιλόσοργες, ἴσως περισσότερο ἀπ' τοὺς κρυφοὺς μαθητές Ἰωσήφ καὶ Νικόδημο. Ἐκεῖ αὐτὴ τὴ λεπτότητα, αὐτὸ τό ἄρωμα κάθε ἀφοσιωμένη γυναικεῖα καρδιά. Καὶ ρωτᾷ κανεῖς: «μέ μιὰ τέτοια ζέουσα ἀγάπη σὴν καρδιά γιά τὸν Διδάσκαλό τους μποροῦσε νὰ ὑπάρξει ἐμπόδιο χωρισμοῦ τους ἀπ' Αὐτούς (Ρωμ. 8,35-39) ἔστω καὶ νεκρόν»; Ἡ Θεὸς καὶ ἐκεῖνες νὰ πατρεύουν ἀρωματίζοντας τὸ Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ψυχῶν τους. Κι αὐτὴ ἡ πράξη τους εἶναι πράξη σπάνιας τόλμης καὶ ἀνδρείας, γιατί τὴν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτὴς πού ἐπερίμενε καί αὐτός τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐτόλμισε καί ἦλθε εἰς τόν Πιλάτον καί ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καί ἐκάλεσε τόν ἐκατόνταρχον καί τόν ἐρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει πρό πολλοῦ. Καί ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ τόν ἐκατόνταρχον, ἐδώρησε τὸ σῶμα εἰς τόν Ἰωσήφ. Αὐτός δὲ ἀγόρασε σινδόνι καί τόν κατέβασε, τόν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καί τόν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καί ἐκύλισε ἓνα λίθον εἰς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαλνὴ καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν πού τόν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλνὴ καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τόν ἀλείψουν. Καί πολὺ πρῶτῃ, τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, καί ἔλεγον μεταξύ τους, «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καί ὅταν ἐσῆκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ πάρα πολὺ μεγάλος. Καί ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ καί κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον. Αὐτὸς λέγει εἰς αὐτάς, «Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ ὁ τόπος, ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίετε καί πείτε εἰς τοὺς μαθητὰς του καί εἰς τὸν Πέτρον, «Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδῆτε, καθὼς σᾶς εἶπε». Καί ἐβγήκαν καί ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καί ἐκπληξίς. Καί σέ κανένα δὲν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὴν ὁδηγεῖ ἡ φιλοστοργία καί ἡ ἀφοσίωση στὸν Μεγάλον τὸν Διδάσκαλον.

Ἄλλῃ οἱ Μυροφόρες ἦταν ἀσθενέστερες σωματικά ἀπ' τοὺς κρυφοὺς Μαθητῆς. Ἦδη «ἡλίθος μέγας σφόδρα» κάλυπτε τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος. Καί ἔλεγον λοιπὸν μεταξύ τους: «ποιὸς θὰ μᾶς κυλήσῃ τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος»; Αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ ρωτᾷ ὁ ἀνθρώπινος λογισμὸς, ὁ κάθε λογισμὸς σέ παρόμοια ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια· ἡ γλώσσα δὲν ἀπαντᾷ γιατί ἡ καρδιά ἐκείνη πού ἐκφράζει τὸν ἀνθρωπο τέτοιες ὥρες τρέχει. Τρέχει πρὸς τὸν Ἀγαπημένο! Κι ὅταν ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς σπεύδει, παίρνει τὸ διυτρωτικὸ μήνυμα:

«Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ!»

Ἡ πράξη τῆς ἡτρείας τῶν Μυροφόρων ν' ἀλείψουν τὸ ἄχραντο νεκρὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μας δὲν ὀλοκληρώθηκε. Τὰ ἀρώματα δὲν ἔμειναν πιά στὰ δοχεῖα πού μὲ εὐλάβεια ἔσφιγγαν στὰ χέρια τους. Τὰ ἀρώματα αὐτὰ εὐωδίασαν τίς καρδιές τους καί μέσω αὐτῶν στοὺς ὑπόλοιπους Μαθητῆς καί τὸν κόσμον ὅλον. Καί ἡ εὐωδία μία καί μοναδική: Ὁ Διδάσκαλος ἀναστήθηκε, δὲν ἦταν ἐκεῖ, εἶπε ὁ φύ-

11 Μαΐου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἐπὶ δὲ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καὶ τοῦ
υπεκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου», ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τῆς Κων/πόλεως
(402), Μωκίου ἱερομ. († γ' αἰ.).

Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Πράξ. ζ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε' 43-ις' 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Μαΐου, Δ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε' 1-15.

ἡσυχίας τοῦ μνήματος ἄγγελος! «Πηγαίνετε, πηγαίνετε», ἦταν ἡ προσταγὴ τοῦ
ἀγγέλου, «γίνετε τώρα ἐσεῖς ἀπόστολοι στοὺς Ἀποστόλους». «Γίνετε ἐσεῖς γυ-
ναῖκες εὐαγγελίστριες τῆς χαρᾶς, ἄγγελοι στοὺς καθεσμένους νὰ γίνουν ἄγγε-
λοὶ Του σ' ὅλη τῆ γῆ»!

Καὶ οἱ Μυροφόρες βγήκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνήμα γεμάτες φόβο καὶ δέος!
Μπροστά στὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται, τρέμουν, ἐξίστανται
καὶ σιωποῦν σάν τίς Μυροφόρες, «πού σέ κανέναν δέν εἶπαν τίποτε» πλὴν τῶν
Ἀποστόλων, ὅπως διατάχθηκαν (Μάρκ. 16,8). Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ Θεοῦ στῆ γῆ. Προσεγγίζεται μὲ χαρὰ καὶ δέος-
δέος μὲ τὴν ἔννοια πού τὸν καθιστᾷ μιά οὐσιαστικὴ ἀρετὴ, τὸν δρόμο δηλαδὴ
τῆς σωτηρίας μέσω τῆς πίστεως μας στὸν Ἀναστημένο Χριστό.

Εἶθε καὶ ἐμεῖς, σάν τοὺς κρυφοὺς Μαθητὲς καὶ σάν τίς Μυροφόρες, νὰ ὑπη-
ρετοῦμε τὸν Κύριό μας μὲ τόλημ καὶ ἀφοσίωση, γιὰ νὰ ἔχουμε στὶς καρδιές μας
τὴν ἀσειρευτὴ ἀναστάσιμ χαρὰ Του. Ἀμήν.

† Α. Χ.

Παρακολουθήστε στὸ νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐκπομπὴ
«Ψυχὴ μου τὴν εἰκόνα σου φύλαξε», Πορεία ἀπὸ τὸ κατ' εἰκόνα
στὸ καθ' ὁμοίωσιν. Ποιμαντικὲς παρεμβάσεις,
μὲ τὸν Ἀρχιμ. Ἀνανία Κουστῆνη. Κάθε Δευτέρα στίς 22:00.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προνεγίται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ
Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προνεγίται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ
ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς
Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm